

Douglasii Carrière, és la principal espècie dels immensos boscos que s'estenen de la Colòmbia britànica fins a Nova-Mèxic.

La seva fusta és de primera qualitat, forta, clàstica, de gra fi, molt reïnosa i d'una color fosca.

Creix ràpidament i vol terres lleugeres un xic fresques. Sembla que refusa la calc.

Com més madura la fusta, millor és i, per tant, convé donar-li un tractament de llarga revolució. No obstant, la fusta tendra o jove, tot i essent d'inferior qualitat, a Alemanya i Escòcia l'han utilitzada amb molt aventatge.

El *melis*, en general, és una fusta d'una color rogenca quelcom matissa de groc, però fortemet ratllada d'unes venes rogenques; el seu gra és fi, dura, clàstica i més o menys reïnosa, segons l'espècie de què prové; es conserva molt bé fins sota l'aigua, la qual cosa ha permès utilitzar-la en moltes construccions hidràuliques.

Ja havem indicat que el millor *melis* el proporciona el *Pinus australis* i s'usa principalment per a travesses de ferrocarril, construcció de ponts, vaixells, pilotatges, empotissats, és a dir, en totes aquelles obres que requereixen una fusta forta i resistent. El *Pinus mitchii* té un gra més fi i s'usa per a treballs més delicats, com mobles de saló o de residències d'estiu, carrosseries, vagons de ferrocarril, parquets, gelosies, etc., per a la qual cosa l'afavoreixen la seva elegància i sobrietat. El mobiliari de *melis* és d'un aspecte alegre, elegant i relativament econòmic ultra una solidesa superior a la dels mobles placats.

Aquestes dues varietats de *melis* són les que més abunden en el comerç.

Una tercera varietat, per ordre d'importància comercial, és d'un aspecte més blanquinós, està més satinada de reina, i crema fàcilment; però no és tan estimada com les altres. Probablement la produïx el *Pinus rigida* de què ja havem parlat abans.

SEGIMON VANDRELL

D'higiene pecuària

III

Amb el nom groller de *brom* es coneix en les aus una sèries d'afeccions de la boca, cap i gorja, que mantes vegades comprometen la salut de l'aviram, produint massa sovint algunes baixes al galliner, i fent perdre considerablement el valor de les gallines que resten. Nosaltres hem tingut ocasió de veure morir dotzenes de gallines, que, tractades a temps o seguint normes higièniques, s'haurien salvat.

Caracteritza el *brom* un síntoma: la presència, en el paladar, gorja o cara, d'unes plaques o taques blanques o grogues, que a la cara sovint s'ulceren i destruïxen la pell, ulls, etc. Aquest síntoma el donen la difteria, el moquet, l'epitelioma i la coccidiosi. D'aquestes afeccions la que ofereix més gravetat és la difteria, de la qual en articles anteriors hem parlat. Tenint en compte que, fora la difteria, les altres poden guarir-se, cal, doncs, distingir-les per intentar un tractament.

En general, tant el moquet com l'epitelioma, com la coccidiosi, de moment no presenten símptomes alarmants. Les gallines sembla que no mengen tant; tot sovint obren la boca com si tinguessin alguna nosa al coll, i de vegades els ulls llagrimegen, tenen un color menys viu, un aspecte trist. Si agafeu la gallina i li obrin la boca, veureu unes taques blanques si és moquet, i gragues si és epitelioma o coccidiosi. Si és distèriu, quan apareixen les taques ja fa algun dia que les gallines patteixen la infeció: estan molt més tristes, i en moren més, mentre que les altres afeccions són de més durada, adquireixen un caràcter crònic, i l'aviram mor passat algun temps de misèria orgànica. Per a acabar de fer el diagnòstic diferencial, hem de dir que, quan es presenta una diarrea junta amb les plaques de referència, es tracta de la coccidiosi, que també ataca als budells.

En els casos de diarrea el millor tractament és matar la causa, la qual cosa s'aconsegueix fent que les gallines beguin aigua cuprosa, barrejant o fent dissoldre 50 grams de sulfat de coure, en 9 ó 10 litres d'aigua.

Les lesions de la boca, cara i gorja, amb constància podrem vèncer-les de la següent manera:

Les de coccidiosi i epitelioma, es suficient mullar-les un cop al dia amb tintura de tote. I en les de moquet, amb la fórmula següent també s'obtenen magnífics resultats:

Borat sòdic	} a.a. 5 grs.
Acid bòric	
Glicerina	10 grs.

Això és de caràcter particular, però, com que la cosa essencial és mirar que el mal no s'estengui, no ens cansarem de recomanar que, tan bon punt s'observi en una gallina un cas de malaltia, s'ha de separar de les bones, car amb les dejeccions i destillacions escaixparia el mal a tot el galliner, i poc negoci seria guarir-ne una si deixàvem que s'infectessin les restants.

Hi ha una malaltia que presenta una simptomatologia tan pareguda a la tuberculosi, que sense el microscopi és molt difícil de distingir-la. Es l'aspergilosi, malaltia ocasionada per la presència d'un bolet, que quasi sempre és *l'aspergillus fumigatus*. La única cosa que clínicament diferencia l'aspergilosi de la tuberculosi és l'absència d'infarts ganglionars (binoves), que en la última són tan característics. Per a precisar el diagnòstic cal acudir a un laboratori. Com que el tractament és quasi inútil, aconsellem la norma higiènica recomanada per a la tuberculosi.

Els cucs no solament sojornen en els budells; n'hi ha que també s'avesen a fer mal en altres llocs de l'organisme. Tenim en aquest cas el *syngamus trachealis*, uns cuquets vermellosos, d'uns 15 a 20 mil·límetres de llarg, que es posen a la tràquea i bronquis, donant lloc a una afecció anomenada *bronquitis verminosa*. Es fàcil de diagnosticar. Els animals que tenen aquests simpàties convidals o rellagats tenen una los seca i forta, i llencen, en tosir, uns cucs, que són els terribles paràsits de què tractem. Algunes vegades arriben a produir una bronquitis tan forta que mata en poques hores.

Malgrat no oferir aquesta malaltia una gravetat intensa, cal separar els individus en els quals veiem aquesta afeció, car l'evolució del paràsit és en síntesi la següent: els verms que són expulsats per la tos, no tots surten a l'exterior, sinó que alguns passen a la farinx, i d'allí als altres trams de l'aparell digestiu, on proliferen, i amb les dejeccions s'escampen per terra les larvas, que les gallines, picant pedretes i fins menjant, s'infesten a la boca i s'introdueixen a la tráquea, i així s'estén la infestació.

Tenint, doncs, en compte el procés evolutiu del paràsit és fàcilment comprensible que, com més aviat isolem el malalt dels bons, menys perill hi haurà que la malaltia s'estengui.

Alguns autors recomanen com a tractament el posar les gallines malaltes en un lloc que pugui ben tancar-se, i fer-hi bones fumigacions de brea, perquè així el paràsit es desenganxa de la mucosa respiratòria i amb la tos són expulsats. Es treuen les gallines i es desinfecta bé el local. Nosaltres ho hem provat. Unes voltes amb bon resultat i altres no tant. Alegint un xic de sofre a les fumigacions, hem obtingut més bons resultats, car aquests vapors (en petita quantitat) provoquen la tos, que afavoreix el que els cucs siguin més fàcilment llençats.

JOSEP VIDAL MUNNE

Poda llarga i poda curta

PRENEM de la interessant Memòria de l'Estació Enològica de Vilafranca del Penedès, de la qual ja havem parlat en la secció bibliogràfica, les següents dades comparatives sobre la poda llarga i la poda curta.

Experiències per a demostrar els avantatges de la poda llarga aplicada a les varietats del país, quan se segueix un cultiu racional i intensiu. Varietat xarcello empeltada sobre Aramon Rupestris núm. 9.

Any	Quilos de raïm per hectàrea	
	Poda curta	Poda llarga
1911.	1,059	16,127
1912.	4,634	28,340
1913.	7,840	23,613
1914.	7,421	19,593
1915.	4,509	20,349
1916.	7,332	22,500
1917.	9,006	23,721
1918.	5,763	19,950
1919.	4,111	11,234
Promig.	5,543	19,795

En les dues parcelles s'ha seguit el mateix sistema de conreu, variant solament la classe de poda.

Durant l'any 1911 les glaçades de primavera perjudicaren més la parcel·la podada curta que la podada llarga; la secada de l'any 1914 no va impedir, mercès a les curses de conreu, la continuació de la poda llarga;